

БОГЪ И ДЪЛАТА МУ.

Бѣше една сутрина прѣзъ мѣсець Май. Природата блѣщѣше отъ хубость: цвѣтята се бѣхж разцвѣтѣли отъ слънчевитѣ лъчи и въздухътъ се напълнилъ отъ хубавата имъ миризма. Росата блѣщѣше като безцѣнъ камъкъ по трѣвата, а птичкитѣ накацали по клонѣтѣ на дърветатата, пѣхтъ ли, пѣхтъ. Каква хубава сутрина! Перудитѣ се губѣхж въ синината на небето и пакъ слизахъ долу на земята при хубавата миризма на цвѣтята.

Марийка бѣше съ майка си въ градината и тя останж смаяна отъ тора хубаво врѣме и попита майка си:

— Мамо, кой е направилъ тия хубави нѣща?

— Богъ, мое чадо! Той е направилъ земята, гдѣто ний живѣемъ, слънцето, което топли цѣлия свѣтъ. Ний сме длъжни да го обичаме много, защото ни е далъ всичкитѣ нѣща

— Драга мамо, Богъ ли е далъ майкитѣ на малкитѣ дѣца?

— Да, мило дѣте.

— О, сега вече азъ разбирамъ защо казватъ, че Богъ билъ добъръ!

СЪБУЖДАНІЕ ОТЪ СЪНЪ.

амъ въ дълбочината на тъмната гора, въ средъ непрѣходимитѣ гжсталаци, има меча дупка — леговище. Трудно може чловѣкъ да забѣлѣжи това леговище, защото човѣшки кракъ рѣдко стѣпа тамъ.

Дойде пролѣтъ. По полето снѣга се разтопи; по голитѣ дрѣвеса надойдохъ